

Sygn. akt: I Ns 471/23

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	stażysta Joanna Rakoczy

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2023 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z wniosku (...) S.A. w G.

z udziałem K. S. (1), M. S. (1), M. S. (2), A. S. i (...)

o zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu

postanawia:

stwierdzić, że Skarb Państwa nabył z dniem (...) roku w drodze zasiedzenia służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, polegającą na znoszeniu istnienia na nieruchomości obciążonej oraz przestrzeni nad i pod powierzchnią tejże nieruchomości urządzeń przesyłowych i instalacji elektroenergetycznych wchodzących w skład linii napowietrznej średniego napięcia (...) – (...) kierunek (...), oraz na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji tychże urządzeń i instalacji, wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren nieruchomości odpowiednim sprzętem, obciążającą nieruchomość położoną w miejscowości B., oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Grudziądzu prowadzi księgę wieczystą o nr (...);

oddalić wnioski w pozostałej części;

ustalić, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 471/23

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 25 sierpnia 2023 r.

(...) S.A. w G. wniosła o stwierdzenie, że Skarb Państwa z dniem 15 listopada 1983 r. nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, polegającą na znoszeniu istnienia na nieruchomości obciążonej oraz w przestrzeni nad i pod powierzchnią tej nieruchomości urządzeń przesyłowych i instalacji elektroenergetycznych wchodzących w skład linii napowietrznej średniego napięcia (...) – (...) kierunek (...) oraz na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji tychże urządzeń i instalacji wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren nieruchomości odpowiednim sprzętem – obciążającą nieruchomość stanowiącą obecnie własność K. S. (2), K. S. (1), M. S. (1), M. S.

(2) i A. S., położoną w miejscowości B., oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Grudziądzu prowadzi księgi wieczystej o numerze (...).

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że na działce uczestników znajdują się urządzenia elektroenergetyczne będące własnością wnioskodawcy, tj. jeden słup z przewodami linii średniego napięcia (...) - (...) kierunek (...), wybudowane w 1973 r. Wnioskodawca wskazał, że długość pasa służebności wynosi (...) m, a szerokość tego pasa (...). Wnioskodawca wskazał, że wskazane urządzenia energetyczne zostały posadowione na nieruchomości uczestników przez poprzednika prawnego wnioskodawcy, tj. (...), będący państwową osobą prawną działającą na rzecz Skarbu Państwa. Wnioskodawca zaznaczył, że z uwagi na znaczny upływ czasu nie zachowała się dokumentacja udawniająca datę budowy ww. linii, natomiast dokumentem potwierdzającym jej istnienie w 1973 r. jest plan z 15 listopada 1973 r. Na dowód istnienia tej linii w latach późniejszych wnioskodawca przedłożył plan sytuacyjny linii i kartę wykonanych oględzin z 1983 r., plan linii z 1984 r., zestawienie montażowe zużytych materiałów na budowę linii z 1985 r., protokół odbioru po remoncie z 1985 r., dokument dotyczący powołania (...) z 1985 r., plan linii z 1985 r. oraz protokół nr (...) z 1985 r. Wnioskodawca wskazał, że w 1985 r. miała miejsce modernizacja linii, jednak odbywała się bez zmiany jej przebiegu a szerokość rozkładu linii została nienaruszona.

Z tych względów wnioskodawca wskazał, że termin zasiedzenia służebności obciążającej działkę (...) w związku z posadowieniem na niej urządzeń przesyłowych wchodzących w skład linii energetycznej (...) - (...) kierunek (...) rozpoczął swój bieg najpóźniej z dniem 15 listopada 1973 r., kiedy to doszło do objęcia w posiadanie służebności obciążającej nieruchomości uczestników.

Wnioskodawca podniósł, że spełnione zostały wszystkie przesłanki niezbędne do nabycia w drodze zasiedzenia służebności opisanej we wniosku, tj. korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia, samoistne posiadanie służebności oraz upływ terminu zasiedzenia.

Wnioskodawca dodał, że zarówno on, jak i jego poprzednicy prawni byli posiadaczami służebności gruntowej w dobrej wierze, powołał się przy tym na domniemanie prawne wynikające z art. 7 k.c.

Wnioskodawca podkreślił, że zgodnie z aktualną linią orzecniczą Sądu Najwyższego wyrażoną w szczególności w postanowieniu z dnia 23 września 2010 r., w sprawie III CSK 319/09, przedsiębiorstwo państwowe przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa na podstawie przepisów ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych z 1990 r. lub ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji z 1996 r., także dalej przekształcane podmiotowo, może w formie prawnej z dnia wydania postanowienia uzyskać stwierdzenie zasiedzenia służebności na podstawie art. 292 w zw. z art. 172 k.c. Z daleko idącej ostrożności, na wypadek gdyby Sąd nie podzielił tego stanowiska Sądu Najwyższego wnioskodawca podniósł, że zgodnie z wcześniejszą linią orzecniczą Sądu Najwyższego, zasiedzenie służebności mogło nastąpić na rzecz Skarbu Państwa.

K. S. (2) wskazany jako uczestnik we wniosku, zmarł 18 sierpnia 1997 r. (wydruk z bazy (...) - SAD - k. 60v akt), jego spadkobiercami są uczestnicy postępowania (oświadczenie K. S. (1) - k. 71 akt).

Uczestnicy K. S. (1), M. S. (2) i A. S. wnieśli o oddaleniu wniosku. Zarzucili, że wnioskodawca nie wykazał następstwa prawnego w zakresie urządzeń przesyłowych z przedsiębiorstwa prawnego, które wybudowało linię energetyczną, na spółkę (...). Podnieśli, że wnioskodawca był posiadaczem służebności w złej wierze, a najwcześniejszą datą, od której można liczyć zasiedzenie służebności jest dzień 9 lipca 1993 r. Nie została też wykazana data posadowienia urządzeń przesyłowych (k. 71-71v akt).

Skarb Państwa podniósł, że nie ma interesu prawnego w tym, by stwierdzić zasiedzenie służebności na jego rzecz, gdyż nie jest przedsiębiorstwem przesyłowym. Istnienie przesłanek zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego pozostawił ocenie sądu (k. 58-58v akt).

Uczestnik M. S. (1) nie zajął stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu oddalił wniosek, uznając, że przepisy art. 292 k.c. w zw. z art. 285 § 1 i 2 k.c. w zakresie, w jakim umożliwiają nabycie przed wejściem w życie przepisów art. 305⁽¹⁾ – 305⁽⁴⁾ k.c. w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, są niezgodne z przepisami Konstytucji RP, a zatem wniosek zgłoszony w tej sprawie nie ma oparcia w przepisach prawa.

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2023 r. sąd drugiej instancji uchylił wskazane postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Grudziądzu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za instancję odwoławczą. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek racjonalnych podstaw uzasadniających tezę o niekonstytucyjności wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Przez działkę uczestników K. S. (1), M. S. (1), M. S. (2) i A. S. o numerze 49/1 położoną w miejscowości B., powiat (...), biegnie linia energetyczna średniego napięcia o mocy (...) kierunek (...). Jest to odgałęzienie linii głównej biegnącej od (...) R. w kierunku C.. Linia ta biegnie do stacji transformatorowej (...). Na działce uczestników stoi jeden słup pojedynczy, a szerokość kabli ma maksymalnie (...) metra z każdej strony od słupa. Długość linii przez działkę (...) to (...) metrów. Według księgi inwentarzowej środków trwałych pierwsze wpisy dotyczące tej linii pochodzą z 1968 r., ale linia mogła istnieć wcześniej. Dokumenty dotyczące budowy linii nie zachowały się. Wnioskodawca jest w posiadaniu planu przebiegu linii z 15 listopada 1973 r., co oznacza, że wówczas już istniała. W tym roku była wymiana przewodów. Na planie linii zaznaczono, że wykonano to zgodnie z planem. Wnioskodawca posiada też dokumenty dotyczące modernizacji opisanej linii w 1985 r., co potwierdza protokół odbioru z 1985 r. Wymieniono wtedy słupy i linię napowietrzną po istniejącej trasie. Była też modernizacja stacji transformatorowej. Na działkę uczestników wjeżdżał samochód zakładu energetycznego. Właściciele nieruchomości o nic nie pytano. Przerwa w dostawie prądu była na czas wymiany przewodów, czyli kilkugodzinna. Pierwszy protokół potwierdzający oględziny linii pochodzi z 1983 r. Oględziny są prowadzone co 5 lat. Odbywa się to w ten sposób, że pracownik idzie wzdłuż linii lub przy drodze. Od kilku lat są obloty śmigłowcem.

Działka nr (...) należała wcześniej do rodziców K. S. (3), którzy przekazali nieruchomość synowi i jego żonie K. w darowiźnie.

Wnioskodawca nie posiada decyzji administracyjnej w sprawie zezwolenia na budowę linii na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości.

Omawiana linia została wybudowana przez (...) w T. i znajduje się na stanie tego zakładu. Została też ujęta jako środek trwały (...) w T..

Dowody: odpis księgi wieczystej i wypis z rejestru gruntów, mapa przebiegu linii – k. 26-

28 akt

plany linii, karta wykonanych oględzin, protokół odbioru linii po remoncie,

dokument o powołaniu komisji ds. odbioru technicznego, protokół odbioru

technicznego z 14.06.1985 r. – k. 29-38v akt

zeznania świadka Z. S. - k. 76-76v akt

przesłuchanie uczestniczki K. S. (1) – k. 77 akt

W latach 60-tych i 70-tych, kiedy pobudowano i modernizowano linię energetyczną, o którą chodzi w sprawie, (...) Toruń, na którego majątek przekazano tę linię, był częścią wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego (...) z siedzibą w B.. W wyniku podziału tego przedsiębiorstwa w 1989 r. zostało utworzone m.in. przedsiębiorstwo pod nazwą (...) w T.. W 1993 r. doszło do podziału tego przedsiębiorstwa i przekształcono je w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa, a w 2004 r. nastąpiło jej przejście przez (...) G. (...), która później zmieniła nazwę na (...) S.A. Od 30 lipca 2007 r. spółka działa pod firmą (...) S.A. w G.. Przekształcenie firmy: (...) w zakłady energetyczne w regionie, w tym przedsiębiorstwo państwowe (...), a później tego zakładu w spółkę oraz przekształcenie spółek energetycznych zawsze było powiązane się z przejęciem majątku.

Dowody: dokumenty związane z przekształceniem (...) T. w (...)

S.A. w G. – k. 16-25 i 39-49v akt

W ocenie Sądu przedstawione do akt dokumenty wraz z zeznaniami świadka S. i zeznaniami uczestniczki stanowiły spójną całość i na podstawie tego materiału dowodowego można było ustalić, jaka linia przebiega przez działkę uczestników: o jakiej mocy, jakiego napięcia, jakiej szerokości, na jakich słupach jest rozpięta, a także orientacyjnie, kiedy została pobudowana i oddana do eksploatacji. Te dane pozwalają zaś ocenić, czy i kiedy doszło do zasiedzenia służebności o treści wskazanej we wniosku. Dokumenty, z których przeprowadzono dowód, stanowiły wiarygodny środek dowodowy, gdyż ich rzetelność i autentyczność nie zostały w toku procesu podważone.

Sąd nie znalazł również podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka Z. S. oraz uczestniczki postępowania, gdyż co do zasady były one spójne, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że poprzednik prawny wnioskodawcy, a następnie wnioskodawca korzystali z trwałych i widocznych urządzeń w postaci linii elektroenergetycznej posadowionej na nieruchomości uczestników postępowania.

Według jednolitego obecnie orzecznictwa Sądu Najwyższego dopuszczalne jest na podstawie art. 292 w zw. z art. 285 k.c. stwierdzenie zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa (jeśli termin zasiedzenia upłynął przed dniem 1 lutego 1989 r.) lub przedsiębiorcy przesyłowego - jako użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej (jeśli termin zasiedzenia upłynął po 1 lutego 1989 r.), służebności gruntowej o treści odpowiadającej w obecnym stanie prawnym służebności przesyłu, polegającej na zapewnieniu na czas nieokreślony dostępu do linii gazowych stanowiących aktualnie własność przedsiębiorstwa przesyłowego, celem ich wymiany i modernizacji, w sytuacji, w której nie wydano decyzji na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1974 r. Nr (...), poz. 64 ze zm.), art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm. – art. 75 ust. 1 według oznaczenia w tekście pierwotnym ustawy) lub art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 782 ze zm.). Wynika to m.in. z uchwały Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2003 r., III CZP 75/02 (OSNC 2003, nr (...), poz. (...)), wyroku tegoż Sądu z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK (...) (...), postanowienia SN z 8 września 2006 r. w sprawie II CSK 112/06, a także dalszego orzecznictwa powołanego np. w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08 (LEX nr (...)) i uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2010 r. w sprawie III CSK 319/09 (LEX nr (...)), a także uzasadnienia uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawie III CZP 87/13 (OSNC 2014, nr (...), poz. (...)) i powołanego tam orzecznictwa. Stanowisko takie ugruntowało się mimo wprowadzenia instytucji służebności przesyłu do polskiego systemu prawa dopiero z dniem 3 sierpnia 2008 r. (art. 305⁽¹⁾ – 305⁽⁴⁾ k.c.).

Zgodnie z art. 292 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i 2 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie, jeżeli polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia przez jego posiadacza nieprzerwanie przez lat 20, jeżeli posiadacz był w dobrej wierze, lub przez lat 30, jeżeli uzyskał posiadanie w złej wierze. Zgodnie z art. 172 k.c. w pierwotnej wersji redakcyjnej terminy zasiedzenia wynosiły: dziesięć lat przy dobrej wierze posiadacza i dwadzieścia lat przy jego złej wierze. Zmiana w zakresie terminów zasiedzenia nastąpiła w dniu 1 października 1990 roku, tj. wraz

z wejściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321 ze zm.) i polegała na wydłużeniu terminu zasiedzenia do dwudziestu (w dobrej wierze) i trzydziestu lat (w złej wierze - art. 172 k.c. w aktualnym brzmieniu). Wydłużone terminy zasiedzenia znajdują jednak zastosowanie tylko do biegu terminu zasiedzenia, jeżeli termin ten według pierwotnego brzmienia art. 172 k.c. nie upłynął przed wejściem w życie ustawy nowelizującej (art. 9 ustawy).

Sąd orzekający w tej sprawie jest związany oceną prawną sądu drugiej instancji dotyczącą zgodności tych przepisów z Konstytucją RP w kontekście zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, wyrażoną w postanowieniu z dnia 5 kwietnia 2023 r. Oceny tej sąd pierwszej instancji nie może kwestionować przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Dla rozstrzygnięcia sprawy istotne było to, czy w chwili rozpoczęcia biegu zasiedzenia poprzednik prawny wnioskodawcy był w złej, czy też dobrej wierze – od tego bowiem zależy, jaki termin zasiedzenia należy w tej sprawie zastosować.

Zgodnie z tradycyjnym poglądem orzecznictwa w kwestii dobrej wiary, który w ostatnim czasie dominuje (zob. np. postanowienie SN z 24 marca 1999 r., I CKN 1081/97, OSNC 1999, nr (...), poz. (...)) dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08 (OSNC 2010, nr 1, poz. 15) stwierdzono, iż objęcie przez przedsiębiorstwo państwowe cudzej nieruchomości w posiadanie na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1974 r. Nr (...), poz. 64 ze zm.) w celu budowy urządzeń przesyłowych uzasadnia przyjęcie dobrej wiary tego przedsiębiorstwa jako posiadacza służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 w związku z art. 172 § 1 k.c.). Wynika z tego, że tam, gdzie przedsiębiorstwo energetyczne nie jest w stanie wykazać, że inwestycja była realizowana w oparciu o stosowne decyzje administracyjne (bez tytułu prawnego), tam przyjmując trzeba, że nie wykazano dobrej wiary posiadacza służebności. Takie stanowisko wynikało również z wcześniejszych orzeczeń sądów niższych instancji oraz innych orzeczeń Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok SN z 25 listopada 2008 r., II CSK 346/08, LEX nr (...)).

Sąd w obecnym składzie nie podziela kierunku interpretacyjnego zakładającego a priori istnienie dobrej wiary przy obejmowaniu w posiadanie urządzeń przesyłowych. W ocenie Sądu, dostrzec bowiem trzeba, że nawet w poprzednim ustroju społeczno-gospodarczym własność prywatna była dostrzegana i uznawana przez prawodawcę, czego wyrazem było proklamowanie w art. 13 Konstytucji PRL z 1952 r. całkowitej ochrony własności osobistej obywateli. Uwzględniając odmienności wcześniejszego ustroju i znacząco większą rolę państwa, trudno jednak przypisywać organom państwa lub przedsiębiorstwom państwowym brak świadomości wkraczania w sferę własności prywatnej, jeżeli następowało to bez jakiegokolwiek podstawy prawnej. W tym stanie rzeczy nie można wymagać po upływie kilkudziesięciu lat od takich ingerencji od aktualnych właścicieli nieruchomości wykazywania braku podstawy prawnej podejmowanych działań. Przeciwnie, to na następcach prawnych podmiotów naruszających sferę własności powinien ciążyć obowiązek wykazania podstawy prawnej działań podejmowanych przez ich poprzedników. Stanowisko to nabiera szczególnej doniosłości w odniesieniu do działań z końcowych lat istnienia poprzedniego ustroju, gdy rola i świadomość własności prywatnej były nieporównanie większe niż w latach powojennych.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawczyni nie udowodniła w żaden sposób, by założenie linii energetycznych nastąpiło w ramach powszechnej elektryfikacji (co wymagałoby przedłożenia choćby zarządzenia o powszechnej elektryfikacji przewidzianego w art. 1 powołanej ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli) lub w szczególnym trybie wywłaszczenia (co wymagałoby przedłożenia decyzji zawierającej odpowiednie zezwolenie w art. 35 powołanej ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości).

Wnioskodawczyni nie wykazała, aby jej poprzednik prawny posiadał decyzje administracyjne lub inny tytuł prawny na realizację inwestycji liniowej na działce stanowiącej obecnie własność uczestników. Wnioskodawczyni nie wykazała więc istnienia dobrej wiary w zakresie posiadania służebności. Nie można też było przyjąć, że w sprawie ma zastosowanie domniemanie dobrej wiary wynikające z art. 7 k.c., albowiem wnioskodawczyni nie powołała się na

żaden dokument, który by usprawiedliwiał przyjęcie, że inwestycje energetyczne na działkach uczestnika wykonano legalnie w świetle ówczesnie obowiązującego prawa (zob. uzasadnienie wyroku SN z 9 czerwca 2009 r., II CSK 49/09, LEX nr 578039).

Z zeznań świadka Z. S. (2) wynika, że linia na działce (...) została wybudowana przed 1969 r. Według kodeksu cywilnego zasiedzenie służebności w złej wierze następowało po 20 latach. Ze względu na brak dokumentów dotyczących budowy linii, w okolicznościach sprawy należało przyjąć jako datę początkową biegu terminu zasiedzenia 1 styczeń 1969 r., albowiem Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował stanowisko, że jeśli nie da się ustalić daty dziennej początku biegu terminu zasiedzenia, to należy przyjąć pierwszą datę, która jest pewna. W takiej sytuacji należało ustalić, że zasiedzenie służebności nastąpiło (...) r. na rzecz Skarbu Państwa, gdyż wówczas linia energetyczna była we władaniu przedsiębiorstwa państwowego, a obowiązywała zasada jednolitej własności Skarbu Państwa. Jak wskazał to już Sąd Okręgowy w Toruniu w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 kwietnia 2023 r. w sprawie o zasiedzenie sąd powinien orzec zgodnie z ustaleniami faktycznymi, a zatem może również stwierdzić zasiedzenie na rzecz innego podmiotu niż wnioskodawca lub w innej dacie niż oznaczona we wniosku.

Przeszkodą w zasiedzeniu służebności przez Skarb Państwa nie mogła być krótka przerwa w dostawie prądu związana z wymianą słupa i przewodów. Posiadanie służebności nie musi być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb. Korzystanie przez zakład energetyczny z nieruchomości obciążonej w oznaczonym zakresie nie oznacza pozbawienia właściciela nieruchomości obciążonej uprawnień wynikających z art. 140 k.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06, LEX nr (...)).

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 292 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i 2 k.c. orzeczono jak w pkt 1. (pierwszym) sentencji. Wniosek podlegał oddaleniu w części co do wcześniejszej daty zasiedzenia wskazanej we wniosku (pkt 2 sentencji).

Sąd pominął wniosek wnioskodawczyni o powołanie biegłego z zakresu elektroenergetyki, gdyż okoliczności, na które miał być powołany ten dowód, nie były sporne i zostały ustalone na podstawie innych dowodów. Biegły ten dysponowałby takim samym materiałem dowodowym jak sąd, dlatego nie byłby w stanie ustalić dokładnej daty wybudowania urządzeń przesyłowych na działce uczestników i daty dziennej rozpoczęcia ich użytkowania przez poprzednika prawnego wnioskodawcy.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 520 § 1 k.p.c., gdyż wniosek został uwzględniony, a rozstrzygnięcie sprawy leżało w interesie wszystkich uczestników.